

GALERIA

71

Elles titelles omplen de nou la ciutat de Lleida

Bea Cabezas

Del 4 al 7 de maig se celebra l'onzena Fira Internacional de Titelles.

OPINIO

11

Democràcia per aclamació

Francesc Bayarri

13

Etapé respon

Fabià Estapé i Toni Canís

'Big brother'

Albert Glosàs

15

Breu curs...

Miquel Calvet

16

Teoria del riure

Martí Domínguez

17

El 6 de maig, a València

Jaume Bosch

18

Quatre homes...

Xavier Vinader

L'enigma i les incògnites

Elbert Ferrí

Vietnam, ara

Ramon Barnils

19

La penúltima oportunitat

J. J. Pérez Benlloch

Entre la garrotada...

Pere Martí

82

Sobre Dante i Ulisses

Joan Francesc Mira

EDITORIAL

Aznar, a per totes

Per si no n'hi havia prou amb les majories absolutes del Partit Popular (PP) als parlaments de Madrid i València, i amb les crisis internes de quasi totes les forces polítiques de l'oposició —llevat d'alguns partits nacionalistes emergents—, el nou govern de José María Aznar sembla especialment dissenyat per conquerir els espais electorals que el PP veu en perill o que encara no ha pogut guanyar. De fet, les primeres iniciatives del PP després de les eleccions del 12 de març han

descafeinat les proclames de *fair play* que Aznar va fer la nit de la victòria electoral per majoria absoluta.

Primer va ser la constitució de les cambres legislatives, amb la negativa del PP a deixar que el BNG formara grup parlamentari, o amb el relegament de l'Entesa Catalana de Progrés al quart lloc en el protocol del Senat. En les dues decisions, el PP va vulnerar clarament l'esperit democràtic de les cambres. En el primer cas, en benefici del mateix PP, que amb un grup galleg al Congrés estaria encara més exposat a una derrota electoral a Galícia quan Fraga es retire. I en el segon cas, en benefici de Convergència i Unió (CiU), socis un tant *sui generis* del govern d'Aznar, que d'aquesta manera tindran el tercer grup del Senat. Pocs dies després, el PP demostrava que es podia permetre aquest favor a CiU, perquè el projecte d'Aznar va molt més enllà de l'ordre protocol·lari dels grups en la Cambra Alta.

La composició del nou govern espanyol apunta directament a la línia de flotació de les forces nacionalistes i de progrés a Galícia, Euskal Herria i els Països Catalans, i de qualsevol projecte d'avançar cap a

un estat de caràcter plurinacional. El nou vice-president primer, Mariano Rajoy, és el galleg que ha arribat més amunt en la política espanyola després de Fraga Iribarne i —a part de les virtuts personals que puga tenir— garanteix que la Moncloa no oblidarà els interessos del PP a Galícia. La mateixa solució que en el cas del País Basc: Jaime Mayor, que es manté com a ministre de l'Interior, confirma que la política del govern espanyol continuarà com fins ara: més orientada a guanyar eleccions que a guanyar la pau.

“La composició del nou govern espanyol apunta a la línia de flotació de les forces nacionalistes i de progrés, i de qualsevol projecte d'avançar cap a un estat plurinacional.”

Una ofensiva que, en el cas de Catalunya i de les Illes Balears, és igualment decidida: l'esperpèntic nomenament de Jaume Matas com a ministre de Medi Ambient només s'entén des del propòsit d'accentuar les contradiccions del Pacte de Progrés que governa a les Illes. I, de passada, asseu al consell de ministres algú de la total confiança d'Eduardo Zaplana, que, si no, s'hauria quedat amb els estiuejants de les Platgetes com a única compensació visible a les seues victòries electorals al País Valencià.

Quant a Catalunya, la presència enfortida de Josep Piqué al Ministeri d'Afers Exteriors, amb el reforçament d'Anna Birulés com a nova ministra de Ciència i Tecnologia, planteja fortes contradiccions a CiU que poden complicar, més que mai, l'entesa entre CDC i Unió i la successió de Jordi Pujol. Si Piqué és ben acceptat per la burgesia industrial catalana, Anna Birulés potser encara ho és més. Com Piqué, forma part del nou planter català del PP (el Cercle d'Economia) i el seu nomenament posa descarnadament en evidència que CiU no és necessària perquè hi haja ministres catalans. ■